

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ.

Οὐδείς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ ἔνδον τῆς Ἀφρικῆς εἶναι ὀλίγον γνωστόν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τινος διὰ τῶν ταξειδίων γενναίων ὁδοιπόρων ἀρχίζομεν νὰ γνωρίζωμεν καλλίτερον αὐτήν.

Μετὰ τοὺς ἔχοντας οὐρανὸν ἀνθρώπους, οἵτινες ἔδωκαν λαβὴν εἰς πολλὰς ἕριδας, ὀφείλομεν νὰ ὀμιλήσωμεν καὶ περὶ τῶν λευκῶν νάνων, οἵτινες ζῶσιν εἰς τινὰς χώρας τῆς νήσου Μαδαγασκάρης κατὰ τὴν ἀνατολικὴν τῆς Ἀφρικῆς ἀκτῆν.

Ἴδου περὶ αὐτῶν τί λέγει ὁ σοφὸς Μενιέ (Dr. Meunier). «Οἱ ἔρασταί τοῦ θαυμαστοῦ ἔσονται ἀναμφιβόλως εὐτυχεῖς, μανθάνοντες ὅτι ὑπάρχει φυλὴ τις πυγμαίων κατοικούντων τὰ ὑψηλὰ ὄρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς μεγάλης νήσου Μαδαγασκάρης καὶ σχηματίζοντων ἔθνος πολυάριθμον, ὀνόματι Γκίμος ἢ Κίμος.

» Ἀφαιρέσατε αὐτοῖς τὸν λόγον, ἢ δόσατε αὐτὸν εἰς τοὺς πιθήκους καὶ ἰδοὺ ἀνεπαίσθητος μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς τὰ τετράποδα.

» Ὁ διακριτικὸς καὶ φυσικὸς χαρακτὴρ τῶν μικρῶν τούτων ἀνθρώπων, εἶναι ἡ λευκότης, ἡ τοῦλάχιστον ἡ διαφορὰ τῆς ὠχρότητος αὐτῶν πρὸς τοὺς λοιποὺς μαύρους. Ἐχουσι τοὺς βραχίονας μακροὺς εἰς τρόπον ὥστε αἱ χεῖρες αὐτῶν φθάνουσι κατωτέρω τοῦ γόνατος. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν μόλις διακρίνονται ἀπὸ τῶν μαστῶν, ἐξαιρέσει τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τρέφουσι τὰ ἑαυτῶν τέχνα.

» Αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τῶν Γκίμος διακρίνονται τῶν τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς Μαδαγασκάρης, οἵτινες εἶναι πνευματώδεις καὶ ἐπιδειξιώτατοι, πλὴν καὶ φυγοπονότατοι.

» Βεβαιούσιν ὅμως ὅτι οἱ Γκίμος ἐνεργητικώτεροι τῶν λοιπῶν, εἶναι καὶ πολεμικώτεροι οὕτως, ὥστε ἂν ἡ δύναμις αὐτῶν ἦτον κατὰ διπλάσιον λόγον, οὕτως εἶπεῖν, ἰσχυροτέρα τοῦ ἀναστήματος αὐτῶν, οὐδέποτε ἤθελον καταβληθῆ ὑπὸ τῶν γειτόνων συχνακίς ἐπιτιθεμένων κατ' αὐτῶν.

» Ἄν καὶ προσβαλλόμενοι ὑπὸ δυνάμεων ἀνωτέρων καὶ ὀπλησμοῦ ἐντελεστέρου (ὡς ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν τῆς πυρίτιδος,) ἐπολέμησαν πάντοτε γενναίωτα καὶ διετήρησαν τὴν ἀνεξάρτησίαν τῶν ἐπὶ τῶν ἀποτόμων αὐτῶν βράχων. Αἱ μικροῦ λόγου ἄξια πρόσδοσι τῶν ἀρχοῦσι πρὸς διατήρησιν αὐτῶν ζῶσι μὲ ὀρύζιον, διαφόρους ὀπώρας, λαχανικὰ καὶ ῥίζας

καὶ ἀνατρέφουσι μέγαν ἀριθμὸν ζῶων, ὡς βοῶν καὶ προβάτων, ἐξ ὧν πορίζονται κατὰ μέρος καὶ τὰ πρὸς ζωάρκειάν των.

» Οὐδόλως συγκαίνομεν μετὰ τῶν γειτοικῶν αὐτοῖς ὀρῶν, οὔτε διὰ τῆς ἐμπορίας, οὔτε διὰ συμμαχιῶν ἢ ἄλλου τινὸς τρόπου, ζῶντες μόνοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ κατέχουσιν.

» Ἐπειδὴ σκοπὸς τῶν μικρῶν πολέμων, οἵτινες λαμβάνουσι χώραν μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς νήσου, εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἀρπαγὴ ζῶων ἢ αἰχμαλώτων, ἢ σμικρότης δὲ τῶν Γκίμος θέτουσα αὐτοὺς ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς τελευταίας ταύτης ἀδικίας, γνωρίζουσιν, ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν εἰρήνην, νὰ ὑπομένωσι τὴν πρώτην μέχρις ἐνὸς σημείου ὅταν δηλαδὴ βλέπωσιν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων αὐτῶν πολεμικὰς τινὰς προπαρασκευὰς, αἵτινες προχωροῦσι πρὸς τὴν πεδιάδα, φροντίζουσιν ἀμέσως νὰ θέωσιν εἰς τὰς εἰσόδους τῶν κλεισθραίων ἀπὸ τῶν ὁποίων φοβοῦνται ἀνάβασιν, περίσσευμα τῶν ποιμνίων των, ὃ καθὶ λέγουσι προσφέρουσιν οἰκειοθελῶς ὡς θυσίαν εἰς τοὺς λιμώττοντας πρεσβυτέρους αὐτῶν ἀδελφούς· πλὴν ταυτοχρόνως πέμπουσι καὶ διαμαρτύρησιν ὅτι θὰ πολεμήσωσι μέχρις ἐξοντώσεως, ἐὰν οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν ἀποπειραθῶσι νὰ διέλθωσιν ἐνοπλοὶ τὰς χώρας αὐτῶν. Τοῦτο εἶναι τραγὴ ἀπόδειξις ὅτι τὰ προσφερόμενα ταῦτα δῶρα δὲν προέρχονται ἐκ φόβου ἢ ἀδυναμίας.

« Ὅπλα ἔχουσι τὸ δόρυ καὶ τὰ τόξα, ἅτινα βάλλουσιν ἐπιδειξιώτατα.

« Τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μακρὰν τοῦ φρουρίου Δελφίν, κειμένου εἰς τὸ ἄκρον μεσημβρινὸν τῆς νήσου, οἱ ἰθαγενεῖς δεικνύουσι μετὰ προθυμίας σειρὰν μικρῶν γηλόφων ὑψομένων ἐν σχήματι τάφων, ὧν βεβαιούσι τὴν ἀρχὴν τῆς φοβερᾶς σφαγῆς τῶν Γκίμος κατανηθέντων ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν προγόνων. Ἡ παράδοσις αὕτη καταδεικνύει, ὅτι οἱ μικροὶ μαχηταὶ δὲν ἔμειναν ἡσυχοὶ καὶ κεκρυμένοι εἰς τὰ ὑψηλὰ αὐτῶν ὄρη, ἀλλ' εἶχον τὴν θρασύτητα, παρὰ τὴν σμικρότητα τοῦ ἀναστήματος αὐτῶν νὰ ἐποφθαλμιώσιν τὴν κατάκτησιν τῆς πεδινῆς χώρας καὶ ὅτι, μετὰ τὴν φοβερὰν αὐτῶν συμφορὰν, ἀπεσύρθησαν ἐκ νέου εἰς τὰ ὄρη.

« Ἐκ τῆς σταθερᾶς ὀπωσθήποτε ταύτης παραδόσεως, εἰς τὰς χώρας ταύτας καὶ γενικῆς τινὸς γνώσεως αὐτῆς, διαδιδομένης ἀνὰ πᾶσαν τὴν νήσον Μαδαγασκάρην, περὶ τῆς καὶ σήμερον ἐτι ὑπάρξεως τῶν Γκίμος, μᾶς πείθουσιν, ὅτι μέρος τῶν ὄσων περὶ αὐτῶν διηγοῦνται ἔχονται ὑποστάσεως.»

Ὁ σοφὸς Μενιὲ εἶδε γυναῖκα Γκίμος ἡλικίας 30 ἐτῶν περίπου ἔχουσαν ὕψος τριῶν, ποδῶν καὶ 7—8 δακτύλων. Τὸ χρῶμα αὐτῆς ἦτο λευκότερον τοῦ τῶν ἄλλων κατοίκων τῆς νήσου. Εἶχε τὰ μέλη λίαν τεθραμμένα ἐν τῇ μικροπτητι αὐτῶν, μὴ ὁμοιάζοντα μὲ τὰ κάτισχνα μι. κροῦ σώματος, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς γυναῖκα συνήθους ἀναλογίας εἰς τὰ καθέκαστα. Οἱ βραχίονες αὐτῆς ἦσαν μακροί, φθάνοντες μέχρι τῆς ἐπιγονατίδος, ἡ κόμη βραχεῖα καὶ δασεῖα, ἡ φυσιογνωμία καλὴ καὶ ὁμοιάζουσα τὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς.

Ἡ γυνὴ αὕτη περιχαρὴς καὶ ἡμερὸς εἶχε τὸ ἦθος εὐθυμον καὶ τὸν νοῦν ὑγιᾶ, ὡς ἔκρινον ἐκ τῶν τρόπων αὐτῆς.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐκ Μαδαγασκάρας, ἐξακολουθεῖ ὁ διακεκριμένος οὗτος σοφὸς, ἡ γυνὴ αὕτη ἐπιθυμοῦσα ν' ἀνακτῆσθαι τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπάτη εἰς φυγὴν ἐντὸς τῶν δασῶν ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἐπανέφερον τὴν φυγάδα εἰς ἀξιοδάκρυτον κατάστασιν καὶ θνήσκουσαν τῆς πείνης. Ἡθελήσαμεν νὰ μετενέγκωμεν αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' εἶτε ἕνεκα τῶν ταλαιπωριῶν ἃς ὑπέστη κατὰ τὴν εἰς τὰ δάση διαμονὴν τῆς, εἶτε ἐκ τῆς λύπης, διότι κατέλιπε τὴν γενέθλιον αὐτῆς χώραν, ἀπέθανε κατὰ τὸν πλοῦν.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

1.

Εἶναι τινα πράγματα τὰ ὁποῖα παρέρχονται ἀπαρατήρητα, καὶ δὲν φαίνονται προορισμένα νὰ καταλάβωσι θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἡ ἀρετὴ, ἴσως, ὁ εἰλικρινὴς πατριωτισμὸς, εἶναι ἐκ τῶν πραγμάτων τούτων, ἐκτὸς ἂν ὑποτεθῆ ὅτι εἶναι τόσῳ σπάνια ἐν τῷ κόσμῳ, ὥστε οἱ ἱστοριογράφοι τὰ ἀποκλείουσι τῆς δικαιοκρίτου βίβλου των, φοβούμενοι μήπως, μετὰ παρέλευσιν χρόνου ὁ Θιέρς ὑποληφθῆ Δουμάς καὶ ὁ Βάλτερ Σκῶτ Μακώλεϋ.

Ἀλλὰ πάρεργος ἐπὶ τούτων ὁ λόγος.

Τὸ φίλημα περὶ οὗ πρόκειται σήμερον, οὐδεὶς πιστεύει ὅτι ἔχει, ἱστορίαν, καὶ ὅμως ἔχει, καὶ οὔτε ἄσημος εἶναι, ἀλλὰ ἡ ἱστορία εἶναι ψυχρὰ καὶ ὅτε ἀκόμη τοῦ φιλήματος εἶναι ἱστορία· ἀφίνομεν λοιπὸν εἰς ἄλλους νὰ μνημονεύσωσι τοὺς ἄθλους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης τῶν εὐνοουμένων· τὴν ἐπήρειαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, ἥτις τὸ ἔχει σύμβολον ἀγάπης καὶ διαλλαγῆς, ἀλλ' εἰς ἣν, ἐν παρενθέσει, πράγματα

μᾶλλον καὶ παραχᾶς ἐπέφερον, ἂν πιστεύσωμεν τὸν ἅγιον Ἐπιφάνειον· καὶ τρίτον τὰς περιπλοκάς, ἃς ἔφερον ὡς τύπος ἐθυμοταξίας.

Ἡμεῖς δὲν εἰμεθα ἐγωῖσταί· ἃς δοξασθῶσιν ἄλλοι ἀνασκαλεύοντες τὰς μεσαιωνικὰς ἀσχημίας τῆς πολιτικῆς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἡθῶν· ἀρκεῖ δὲ ἡμῖν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ φίλημα ἄγνόν καὶ γλυκὺ, ὡς ἐξῆλθεν τὸ πρῶτον ἐκ τῶν χειλέων τῆς Εὐας, αὐτὸ, ὡς εἶναι σήμερον τρυφερὸν ἢ ὑγρὸν, δειλὸν ἢ συμπαθές.

Ἄρκει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐρωτικὸν φίλημα ὑπὸ τὴν πραγματικὴν καὶ ποιητικὴν αὐτοῦ ἔποψιν, ὑπὸ τὸ φυσιολογικὸν αὐτοῦ μέρος.

Ἴσως κατακρίνουσί τινες τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν.

Σεβόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγαθὴν μερίδα τῆς Μάρθας, ἀλλὰ δὲν λησμονοῦμεν καὶ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔσπευσε πολὺ εἰς ἀλλαγὴν τῆς ἰδέας τῆς.

2.

Τὸ φίλημα ὑπῆρξε προσφιλὲς τῆς ποιήσεως θέμα· ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιολογία εὖρε, φαίνεται, τόσῳ γλυκὺ τὸ ἀντικείμενον, ὥστε δὲν ἀπηξίωσε νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ψυχρὸν βλέμμα τῆς.

Τὸ φίλημα ὅμως εἶναι Κίρκη· ὅτι ἐγγίσθη μεταβάλλει μορφὴν.

Ἡ Κίρκη ἦτον ἡ μάγισσα τῆς ἀρχαιότητος· ὁ ἀσπασμὸς εἶναι ὁ γόης παντὸς τόπου καὶ χρόνου.

Ἡ φυσιολογία ἐμαλάχθη κάπως ἐγένετο ποιητικώτερα ἑαυτῆς.

Ἄφηκε τὴν μήλην καὶ ἐψαυσεν ἀπαλῶς τὸ ἀντικείμενον, ἀπεφῆνατο δέ:

»Ἐπάρχει νεῦρόν τι, συνδέον τὸ στόμα μετὰ τῆς καρδίας καὶ αὐτὴν μετὰ τοῦ λοιποῦ σώματος. Πόσον ἡ φύσις παρασκεύασε τὰ πάντα μετ' ἀπαραμίλλου λεπτότητος! Οἱ μικροὶ ἀδένες τῶν χειλέων, τὸ σπογγῶδες πλέγμα αὐτῶν, αἱ ἀπαλαὶ θηλαῖ των, τὸ λεπτόν αὐτῶν καὶ εὐερέθιστον δέρμα, τοῖς δίδει γλυκείαν τινα καὶ ἡδυπαθῆ αἰσθησιν, ἄγνωστον εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.»

Ἀναμφιβόλως οἱ ἱατροὶ εἶναι οἱ πρακτικοὶ ποιηταὶ τοῦ κόσμου! Μόνος δὲ ὁ Βολταῖρος ἰσως ἠδύνατο νὰ μεταφράσῃ ἐμμέτρως τὴν ποιητικὴν ταύτην περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ στόματος.

»Μάτην φιλεῖς ἐν τῇ πυρετώδει φλογίσου, ὠραῖον λαιμὸν καὶ στρογγύλας ὠλένας! Φίλησε τὸ στόμα· αὐτὸ μόνον συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ψυχῆς· ἡ καρδία προσκολλᾶται εἰς τὰ ῥόδινα χεῖλη, εἰς τοὺς μαργαριτωδεις δόδοντας, εἰς τὴν θερμὴν γλῶσσαν. Ἡ καρδία μόνον ἐπὶ τῆς καρδίας